

Zeven

‘Hou je van vuur?’ vroeg Flee. Ze stond in de keuken en hield een stapel schilderijtjes in de handen. Max-Jozef haalde de schouders op. ‘Waarom?’ ‘Waarom? Wat is dat voor een antwoord? Hou je van vuur, ja of nee?’ ‘Ja,’ zei de jongen. ‘Heel goed,’ lachte Flee. Ze liep de tuin in en liet daar de schilderijtjes uit haar handen glippen. ‘Wat doe je?’ vroeg Max-Jozef. ‘Wat denk je?’ Met haar voet schoof Flee de kaders op een hoop. Ze zag er onrustig uit, vond Max-Jozef. Alsof het stormde in haar hoofd en er wind in haar armen en benen zat. Zijn vader had dat soms ook. Bij Flee kwam het natuurlijk omdat ze morgen vertrok. Dat begreep hij wel. Al probeerde hij er niet aan te denken. Net doen of morgen gewoon weer een dag was. ‘Help je me?’ vroeg ze. Een half uur later gooide Max-Jozef de laatste kaders op de hoop. Flee stond er met de handen op de rug naar te kijken. ‘Niet zo groot als ik gedacht had,’ zei ze. De stapel bedoelde ze. Al die tekeningen en schilderijen. Nauwelijks een meter hoog. Max-Jozef boog zich voorover en nam een plankje waarin een

kever was gekrast van de stapel. ‘Mag ik deze hebben?’ ‘Je mag ze allemaal hebben,’ reageerde Flee. De jongen glimlachte. ‘Eentje is genoeg. En dit vind ik de mooiste.’

Het was de dag van de laatste avond. Of juist: de avond van de laatste dag. Morgenvroeg, zodra de zon opkwam, zou Flee wegvaren. ‘We kunnen kiezen,’ had ze gezegd. ‘We maken er een treurige avond van omdat ik wegga en jullie hier blijven en alles anders zal zijn. Blablabla. Of we maken er een feestelijke avond van. Zomaar. Omdat we elkaar gekend hebben. Toch?’ Max-Jozef had een glimlach op zijn lippen geperst. Hij dacht aan zijn vader. Wat zou die kiezen? Een feest, natuurlijk. Je kunt beter vrolijk treurig zijn, zei hij soms. Zonder uit te leggen hoe dat dan moest. Natuurlijk, wat was hij blij dat hij Flee had ontmoet. Tien dagen die voelden als een heel leven, alsof hij haar altijd al had gekend. ‘Ik zal je nooit vergeten,’ zei hij. Flee lachte en gaf hem een knuffel. ‘Dat hoop ik maar.’ Ze vroeg wat Max-Jozef wilde eten. Vandaag kreeg iedereen zijn lievelingshapje. Een blik vissoep voor de kat. Pasta met kaassaus voor de hond. Een wit brood voor de pauw. Max-Jozef koos pizza. Flee wilde frietjes met bitterballen erbij. En AC/DC natuurlijk.

Wat valt er te vertellen van een vuur? Dat het knetterde en dat bijna alles danste. De rook danste weg over de duinen. De vlammen dansten naar de sterren. Max-Jozef en Flee dansten samen met de pauw om het vuur. Zelfs de hond bewoog zijn kop. Alleen de kat danste niet.

Toen de vlammen kleiner werden, gingen ze dicht bij mekaar zitten. Nog wat later vielen ze in slaap. Een vrouw, een jongen, een pauw, een kat en een hond met drie poten. Zo werden ze ook wakker. Heel vroeg was het nog. De lucht van het lichtste blauw, spatjes van wolken, een bleke maan. Flee was de eerste die opstond. Ze rekte zich uit, stopte haar wijsvinger even in haar mond en hield die omhoog. 'De wind zegt dat ik mag vertrekken.' Wat ze ook deed. Ze ging terug het huis in. Ze at een boterham en sleurde nog één koffer naar haar boot.

Ja, het was een treurig afscheid. Met een knuffel en een aai. Met geblaf en triest geroep. 'Daar ga je dan, kapitein Flee,' zei Max-Jozef. Flee maakte een gebaar. 'Je weet dat er nog plaats is op mijn boot.' 'Dat weet ik.' 'Wanneer je maar wilt.' 'Dat weet ik ook.' Flee nam zijn hoofd tussen haar handen. Er zat zand op haar vingertoppen. 'Hopelijk duurt het niet te lang voor je vader er is. Ga je het redden hier?' 'Ik denk het wel.' Max-Jozef klemde zijn lippen op elkaar. 'Ik wens je veel geluk, mijn vriend.' 'Jij ook,' klonk het zachtjes. Flee liet zijn hoofd los en rechtte de rug. 'Doe Egon de groeten van me.' Ze bracht haar hand naar haar hoofd, knipoogde en veegde een traan van haar wangen. 'Er is al genoeg water in de zee,' vond ze. Daarna draaide ze zich om en liep de loopplank op. Wat later ging het rode zeil de hoogte in. De boot vertrok. De pauw vloog een paar meter de lucht in, hij zette zijn oude staart uit, plofte weer neer op het strand. Er werd gezwaaid. Net zolang tot ze allemaal stipjes waren geworden.

Wie die dag rond een uur of twee naar het stadje aan de kust reed, keek verbaasd op. Fietsers lachten, chauffeurs wezen, kinderen drukten hun neuzen tegen de achterraut. Kijk daar. Op de stoep liep een jongen met achter zich aan een pauw, een kat en een hond met een poot te weinig. 'Ik ben even weg,' had Max-Jozef gezegd na het middageten. 'Eten kopen en zo.' Eerlijk gezegd wilde hij vooral weg van de stilte. Flee had niet alleen zichzelf, maar ook het lawaai meegenomen. De pauw zat de hele tijd ineengedoken op de tuinbank. Bij de kelderdeur deed de hond of hij dood was. De kat draaide met haar staart in de lucht rondjes om de tafel. Ze miauwde niet. Om gek van te worden, was het. Hij moest er even uit. Maar toen hij zijn schoenen aantrok, werd er opeens gefladderd, geblaft en gemiauwd. De pauw ging zelfs op zijn rug bij de voordeur liggen. 'Ik moet toch eten,' had Max-Jozef gezegd. 'En jullie ook.' De drie dieren maakten alleen maar meer kabaal. 'Kom dan maar met me mee.' Dat deden ze.